

Obsah

Redakcia - 3

S Máriou očakávame prichod pána.

Formácia - 4

Veľká symfónia modlitby k jubileu cirkvi:
4. V mene Otca... Dvere kresťanskej modlitby.

Abeceda rodiny - 6

C ako carezza (pohladenie).

Saleziánski blahoslavení a svätí - 7

Filip Rinaldi: Saleziánsky kňaz, blahoslavený.

Rodinná kronika - 9

- ADMA DEŇ v Kalkate.
 - Venezuela: XXXVI. národné stretnutie ADMA.
 - Brazília - Otvorenie nového Oratória svätého Jozefa v Resende:
miesto prijatia, priateľstva, katechézy a nádeje.
-

Úmysel modlitieb na tento mesiac - 11

Za putníkov nádeje.

PROSÍME VŠETKÝCH, ABY NÁM ZASLALI ČLÁNOK, FOTO ZO STRETNUTIA FORMÁCIE, PRIPOMIENKY 24. MÁRIJ POMOCI KREŠŤANOV, VYKONÁVANEJ DOBROVOLNÍCKU ČINNOSŤ. Článok (formát .doc, max. 1200 znakov bez medzier) a maximálne 2 fotografie (digitálny formát .jpg a šírka najmenej 1000 px) s názvom a/alebo stručným popisom je potrebné zaslať na adresu adma@admadonbosco.org. Vpredmete e-mailu „Rodinné udalosti“ a v texte je potrebné uviesť údaje o autorovi (meno, priezvisko, miesto výstrelu, príslušnosť Adma, mesto, krajina). *Odoslaním automaticky oprávňujete Adma na spracovanie, publikovanie, aj čiastočné, a zverejnenie článku a fotografií v akejkoľvek forme. Obrázky môžu byť podľa uváženia redakcie zverejnené na webovej stránke www.admadonbosco.org, a/alebo na iných webových stránkach Adma spolu s popisom.*

S Máriou očakávame príchod pána

Drahí priatelia,

krôčik po krôčiku sme prišli k začiatku nového liturgického roka, sme tu, pri bráne adventu, ktorý predchádza Vianociam, narodeniu nášho Pána Ježiša.

A nachádzame sa tiež v polovici tohtoročnej formačnej cesty, ktorá sa zameriava na znovuoobjavenie krásy a dôležitosti modlitby, počúvania Slova, každodenného dialógu s Pánom, v synovskom, jednoduchom a priamom vzťahu s Bohom, ktorý je Otcom.

Advent je skutočne časom osobitne vhodným na to, aby sme uviedli do praxe učenie o modlitbe, v ktorej samozrejme nezabúdame na mariánsky rozmer našej charizmy.

Mohli by sme nájsť lepší a vhodnejší čas na to, aby sme naplnili modlitbou ticho trpiaceho sveta, ktorý stále čaká na Pánov príchod? Áno, pretože v srdci človeka prebýva nádej na nový svet, ľudstvo stále čaká na Spasiteľa, stále je potrebné, aby Ježiš uzdravil rany spôsobené vojnou, nenávisťou, chudobou, osamelosťou.

Boh vstúpil do dejín a navždy ich premenil, premenil dejiny včerajška, dneška, aj zajtrajška, **urobil všetko nové**. Iba v modlitbe a počúvaní, tak ako Mária, môžeme kontemplovať nekonečnú veľkosť Božieho plánu a jeho nekonečnej lásky a nechať ich vstúpiť do maličkého priestoru našej každodennosti: naša malosť, naša ľudskosť, naše telo, naše silné a slabé stránky, naše túžby, naše rany sú jasličkami, kde chce Boh prebývať.

Nekonečný Boh sa stal malým a pokorným a chce, aby sme aj my boli malí a pokorní ako on: chce, aby sme boli pozorní a schopní pochopiť jeho lásku k nám v našom každodennom živote, aby sme sa stali schopnými milovať blížneho v malých veciach, v konkrétnych a tichých gestách, v požehnávajúcich pohľadoch, vo vrúcnych objatiach, v milosrdenstve srdca.

Nepoškrvená Mária a Pomocnica kresťanov, Panna počúvajúca, Matka nádeje je brána, cez ktorú treba vstúpiť a prežívať advent. Ona dokázala pokorne prijať Otcovu vôľu, nosiť Ježiša vo svojom lone

a, **“všetko uchovávať vo svojom srdci”**. až do smrti a zmŕtvychvstania svojho Syna.

Nech nás tiež učí, ako to naučila dona Bosca, dobre prežívať tento rozmer modlitby, nech nás naučí pozeráť sa na svoj život novými očami, prijímajúc to, čo pre nás Pán naplánoval: Boh k nám hovorí prostredníctvom udalostí, okolností, stretnutí, ťažkostí, radostí a námahy. Napodobňovať Máriu znamená odovzdať, dôverovať a žiť s poslušnosťou všetko, čo sa deje, aj keď tomu nerozumieme a povedať aj naše pokorné áno.

Takto budeme môcť v modlitbe vdychovať nekonečnú Božiu lásku a premeniť ju na kyslík pre našich bratov a sestry, aby sa svet mohol radowať a dúfať aj dnes a to tak trochu aj prostredníctvom nás.

Všetkým pokojné Vianoce a šťastný nový rok.

Páter Gabriel Cruz Trejo, SDB
Duchovný animátor ADMA Valdocco

Renato Valera,
Prezident ADMA Valdocco

Formácia

Veľká symfónia modlitby k jubileu cirkvi:

4. V mene Otca... Dvere kresťanskej modlitby

Umenie modlitby

Niet kresťanského života tam, kde niet modlitby. To je neodškriepiteľný fakt: bez modlitby sa nedá napredovať vo veciach ducha a nemožno sa pustiť do autentických apoštolských diel, ktoré sú účinným budovaním Cirkvi. Existujú rôzne druhy kresťanskej modlitby, tá vyslovovaná, ústna modlitba, potom tá, tzv. *mentálna* (= meditácia), *adorácia* a *kontemplatívna modlitba*, nazývaná aj *modlitbou srdca*. Aj samotná *liturgická modlitba* bude mať veľký úžitok z tohto modlitebného tkaniva, ktoré sa pestuje v najrozličnejších formách, podľa kontextu okamihu a vnútorných dispozícií toho, kto sa modlí. Neexistuje totiž existenciálna situácia, ktorá by sa nemohla plodne premeniť na modlitbu a to je dobrá správa! Bez ohľadu na konkrétne formy, ktoré z času na čas nadobúda, kresťanská modlitba je uskutočnením nášho synovského vzťahu s Bohom, je častou návštevou nášho Ženícha a Majstra, je to trávenie času s anjelmi a svätými pod láskavým pohľadom Márie. Modliť sa znamená *stáť pred Božou prítomnosťou*, ktorá v nás už prebýva milosťou; je to skutočne predzvesť nebeského života v najvyššej podobe aká je možná na tejto zemi.

Na tohtoročnej ceste sa zameriame najmä na **ústnu modlitbu**, čiže na tú, ktorá sa uskutočňuje prostredníctvom recitovania už pripravených textov, ktoré často používali generácie veriacich, ktorí nás predišli. Ústna modlitba si zachováva absolútnu dôstojnosť a veľkú plodnosť. Ak sa modlitba vykonáva správne, s náležitou pozornosťou a osobným privlastňovaním si toho, čo sa recituje, v žiadnom prípade sa neumŕtvuje osobný vzťah s Bohom, ale skôr pomáha udržiavať ho živý po celý deň, prerušujúc beh dňa (i noci!) mnohými malými "stretnutiami s Bohom", ktoré sú tajomstvom zjednotenia sa s ním. Aby bola ústna modlitba skutočne účinná, predpokladá určité spojenie s Bohom, ktoré môžeme nazvať *ozšírenou modlitbou*: je to túžba byť s ním, žiť v jeho prítomnosti, prirodzene mu zjavovať, čo sa deje v nás a okolo nás.

Je preto milosťou, že máme k dispozícii modlitby, ktoré sú dobre formulované a dlho praktizované veriacimi, aby nám pomohli povedať Bohu to, čo možno nedokážeme verbalizovať alebo si dokonca

predstaviť. Postupne sa tak človek cíti preniknutý textom, ktorý sa mu spočiatku mohol zdať takmer cudzí. Opakovaním sa tento text stáva "naším", začína hovoriť k životu a zároveň nám vkladá do úst tie správne slová, aby sme s Bohom hovorili o najdôležitejšej veci zo všetkých: o našom duchovnom zdraví.

Spoločné modlitby kresťana teda ponúkajú autentickú *školu modlitby*, bezpečnú, pretože ju zaručuje Cirkev, nevyčerpatelnú, pretože hraničí s Božím tajomstvom.

Sú skutočne *pokladom malých a chudobných*, pretože odovzdávajú vieru v jej celistvosti, ktorá je najväčším dobrom, aké máme a vo forme modlitby znovu predkladajú veľké pravdy kresťanstva. Sú to modlitby, ktoré kresťania odovzdávali z ruky do ruky po generácie a vštepovali im citlivosť každého jazyka a kultúry. Ich hlasy zaznievajú v našich, keď sa modlíme tieto texty, v dojímavom zmysle kontinuity, ktorá je odrazom katolíckosti Cirkvi.

Recitovaním týchto modlitieb sa človek cíti ako doma. Možno preto, že sme sa ich učili ako deti a preto nám prinášajú pocit domova, intimity, ktorý sa dobre hodí k bežnému recitovaniu v rodine.

Skutočnosť, že ich poznáme naspamäť, nám zase ponúka výhodu v tom, že môžeme pokojne vnímať tieto texty a "premýšľať" o nich v osobnej meditácii, aby tak uvoľnili svoje duchovné vône. *S ú to modlitby maličkých, teda každého, kto chce byť Ježišovým malým, chudobným v duchu.* Sú dedičstvom nás kresťanov, znakom jednoty a krstnej rovnosti medzi všetkými veriacimi.

Avšak žiadne škrupule. Nie je potrebné "odrecitovať zakaždým všetky" tieto modlitby a nemusíme venovať pozornosť každému detailu, aby naša modlitba bola dobrá. Poklad nám zostáva a dokonca aj to, čo dnes nedokážeme pochopiť alebo to len sotva tušíme, zostáva nám k dispozícii do budúcnosti. Niekedy stačí malý záblesk na rozjasnenie dňa alebo odhalenie pravdy, ktorá tam v tých textoch leží, bez toho, aby sme jej venovali celú pozornosť.

V mene Otca...

Vo všeobecnosti kvalita modlitby do značnej miery závisí od toho, ako s ňou človek nakladá. Chvilky, ktoré predchádzajú samotnej modlitbe, chvíle okamžitej prípravy sú rozhodujúce pre nastavenie duše a predvídanie možných ťažkostí alebo rozptýlení.

Znamenie kríža je tradične bránou vstupu do modlitby. Pripomína nám v prvom rade, aby sme boli *v Božej prítomnosti*. Tento pocit Božej prítomnosti a jeho majestátu je veľkým tajomstvom modlitby, ktorá jej dodáva známy tón dialógu bez toho, aby stratila svoju veľkú vážnosť. Znamenie kríža, nakreslené s úctou na vlastnom tele nám pripomína predovšetkým to, *ku komu sa obraciame*: je to Stvoriteľ vesmíru, prozreteľný Vládca vesmíru, Vykupiteľ, ktorý sa obetoval na kríži.

To je dôvod, prečo na svojom tele znázorňujeme znamenie kríža, takmer doň fyzicky "vstupujeme". Je to Božie objatie našich životov, je to záruka Pánovej neotrasiteľnej lásky, ktorá stála Ježišovo umučenie. Je to rozlišujúci znak nás kresťanov, ktorý nám bol daný práve v deň nášho krstu.

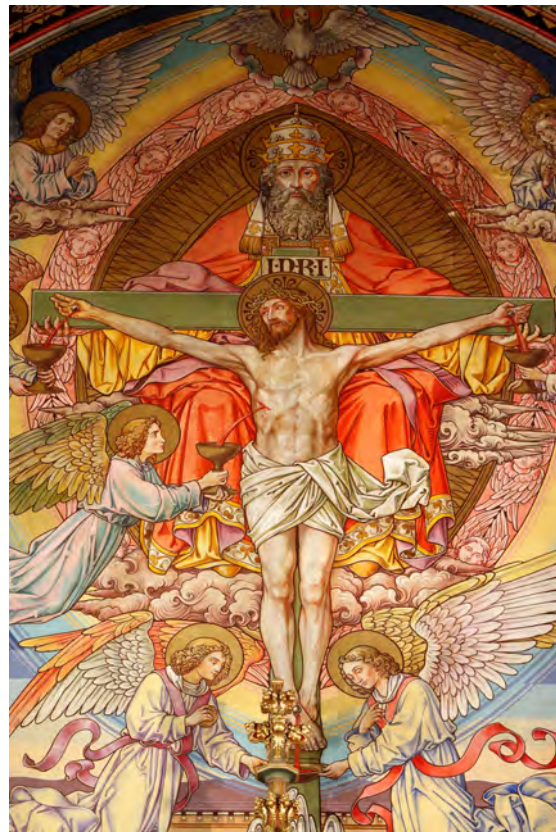
Znamenie kríža dáva rytmus základným etapám nášho života; môžeme si ho opakovať každý deň, pri vstávaní a odpočinku, pred jedlom alebo na ceste; ale môžeme znamenie kríža urobiť aj na druhých ako znak požehnania, najmä na deťoch.

Je to *program života* naše milované znamenie kríža. Týmto sa ideálne dotýkame sídla našich schopností: mysle (hlavy), vôle (srdca), operačných schopností (ramien), aby sa celá naša osoba stala priestorom stretnutia s božskými osobami Najsvätejšej Trojice.

K vrcholom modlitby sa ľahšie dostaneme, ak kráčame po spoločnej ceste, ktorá je naznačená

jednoduchými, takmer pokornými praktikami, ale schopnými strážiť drahocenný poklad viery. Toto je znak kríža, brána kresťanskej modlitby. Naučiť sa robiť znamenie kríža a nechať so sebou rezonovať bohatstvo, ktoré so sebou prináša, znamená naučiť sa modliť. A naučiť sa modliť znamená byť skutočne kresťanom.

Don Marco Panero, SDB

Abeceda rodiny

C ako *Carezza* (pohladenie)

Nadalej uvažujeme o vzácnosti gest lásky a o naliehavosti obmedziť ich „lacný predaj“ spôsobený rozsiahlou stratou skromnosti, podnecovanou zábavným priemyslom a posadnutou mediálnym vesmírom.

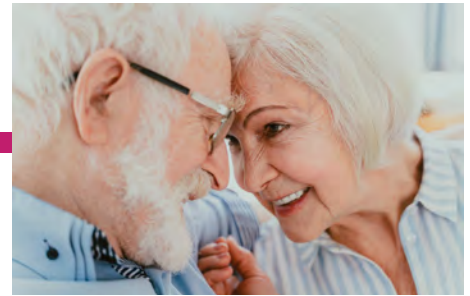
Všetko nás pobáda, pokiaľ ide o gestá náklonnosti, aby sme stratili elementárny dôkaz, že najvzácnejšie veci sú najstráženejšie a najdrahšie, najposvätnejšie a najviac vyžadujúce obeť. Logika bezprostredného pôžitku so svojimi presvedčivými výzvami cítiť sa slobodne, prekonávať tabu, zbaviť sa zábran, rozprávať alebo vedecky vysvetľovať veci lásky, spôsobuje smrteľné rany v srdciach našich mladých ľudí.

Kresťania, ktorí majú sexuálnu fóbiu?

My kresťania nemôžeme nebyť znepokojení pri pohľade na lacnú sexualitu a erotiku, keď v Ježišovom tele spoznávame zjavenie Božej tváre, keď vyznávame Boha „zrodeného zo ženy“, keď ako veriaci tvrdíme, že sme videli a počuli, ba dokonca sa aj „dotkli Slova života“ a ktorí s nekonečnou vďačnosťou vieme, že „jeho ranami (na jeho tele!) sme boli uzdravení“?

Samozrejme, hoci viera zachováva jednotu človeka ako tela a duše, nemôžeme poprieť, že máme za sebou ťažké dedičstvo. Západná kultúra tvrdí, že najduchovnejšími zmyslami sú zrak a sluch, zatiaľ čo viera pozná tajomný primát dotyku: najhlbšia skúsenosť Boha nás kresťanov katolíkov sa nezhoduje s duchovnou intuíciou alebo morálnou dokonalosťou, ale s eucharistickou skúsenosťou (prijímame, dotýkame sa tela); a rast kresťanského života nespočíva v prekonávaní citlivosti, ale v rozvoji duchovných zmyslov, v schopnosti pochopiť Pánovu prítomnosť vo všetkom, zakúsiť účinnosť jeho Slova, zakúsiť realizmus a dobrotu jeho tela!

Započúvajte sa do slov Hadjadja (Hadžadža), tohto francúzskeho filozofa s arabským menom, židovského pôvodu a katolíckeho vo vyznaní viery: „Najhlbšia láska zahŕňa rozmer dotyku. Matka, ktorá by bola príliš kontemplatívna a neposkytla svojmu dieťaťu dotyku lásky by svojmu dieťaťu spôsobila ochorenie. Všetky sviatosti Cirkvi sú hmatateľné. Ako také sú maximálne odolné voči internetu a virtuálnemu priestoru. Neexistujú kanály, na

ktorých sa dá prijať krst, ani nejestvuje televízna omša, na rozdiel od všeobecného presvedčenia. Ani rozhrešenie nie je možné udeliť telefonicky, ani sv. prijímanie nedostávame e-mailom. Vkladanie rúk pri vysviacke je absolútne nevyhnutné. Je potrebné priamo osobne hovoriť. Aristoteles poznamenáva, že človeka od zvierat neodlišuje ani zrak, ani sluch, ale paradoxne je to hmat. Vo všetkých zmysloch človek väčšinou za zvieratami zaostáva, ale čo sa týka jemnosti dotyku, tam je neporovnateľne dokonalejší.”

Chvála na pohladenie

Medzi mnohými gestami lásky je pohladenie určite veľmi výrazné, čo podnietilo aj veľkého režiséra, akým je Olmi, aby prinútil jedného z protagonistov svojho diela povedať: „všetky knihy na svete nestoja za jedno pohladenie“!

Pohladenie vyjadruje tajomstvo nežnosti, keď náklonnosť spája dušu a telo. Samotný názov (v taliančine carezza - pohladiť) pochádza zo slova „caro“, čo v latinčine znamená „telo“, a naznačuje podstatu milujúceho citu, toho pocitu vzácnosti druhého, úžasu a zraniteľnosti jeho existencie, ktorý nás núti povedať: „*Si mi drahý, si mi drahá*“, sprevádzajúc slovo gestom ruky.

Pohladenie predovšetkým nie je jednoduchý dotyk, ale je to kontakt s nedotknuteľným, je to dotyk tajomstva. Paradoxne: pohladenie sa dotýka povrchu tela, ale hľadá hĺbku duše. Pohladenie nechce definovať, vlastniť, ale vyviesť, spoznať. Lévinas, veľký židovský filozof, ktorému vďačíme za jednu z najlepších fenomenológií erosu, vysvetľuje, že „pohladenie spočíva v tom, že sa ničoho nezmocňujeme, v evokácii toho, čo neustále uniká zo svojej formy“. Pohladenie „nie je zamerané na odhalenie, ale na hľadanie, je to cesta do neviditeľného. V istom zmysle vyjadruje lásku, ale trpí neschopnosťou ju vysloviť.“ Pri hlbšom pohľade vidíme, že pohladenie je pravdivé, keď sexualita a panenstvo nie sú oddelené, keď vôľa patriť jeden k druhému a rešpektovať sa navzájom tvorí jednotu!

Roberto Carelli, SDB

(Zdroj: Roberto Carelli – Abeceda rodiny)

Filip Rinaldi, saleziánsky kňaz, blahoslavený

“Slovo, ktoré mi urobilo najviac dobra mi prišlo vtedy, keď som mu povedal, že sa bojím, že zas za niekoľko dní budem mať pokušenie utiecť. A on mi odpovedal: (Nevadí) „Prišiel by som po teba.““ Táto okamžitá a láskyplná odpoveď dona Alberu, direktora saleziánskeho domu Sampierdarena v Janove, ktorú dal mladému dvadsaťjedenročnému Filipovi Rinaldimu, ktorý bol v kolégiu, aby rozoznal svoje povolanie, obsahuje skutočnú stratégiu (tú, ktorú už použil don Bosco) v duchovnej situácii, ktorú možno definovať takto: aj sa cítiť aj sa necítiť povolaný súčasne.

Filip sa narodil 28. mája 1856 v Lu Monferrato (Alessandria) ako ôsme z deviatich detí. Prvýkrát sa stretol s Donom Boscom keď mal 5 rokov. Bolo to počas jedného z mnohých výletov, ktoré svätý kňaz absolvoval so svojimi chlapcami po piemontskom vidieku. Jeho mladícka povaha nebola taká, akú by sa dalo očakávať od svätca, ale don Bosco aj v ňom zbadal „dobrú látku“, z ktorej sa dá „ušiť“ dobrý vychovávateľ. Vo veku desiatich rokov prišiel študovať do saleziánskeho domu v Mirabelle. Tu videl dona Bosca dvakrát a okamžite sa stal jeho priateľom. V Mirabelle však zažil nie najlepšie zaobchádzanie a vrátil sa domov. Tu dostal od dona Bosca viaceré listy, v ktorých ho pozýval vrátiť sa: “Domy dona Bosca sú pre teba vždy otvorené”. Neskôr sa zdôveril: “Nemal som v úmysle stať sa kňazom.” Don Bosco však zmýšľal inak. V roku 1876 ho navštívil. Filip má teraz dvadsať rokov a má konkrétnu ponuku do manželstva. Don Bosco si ho však definitívne získal pre svoju vec. Don Rinaldi

neskôr priznal: “Moja voľba spočívala na ňom ... Odpovedal na všetky moje námietky.” V rodine zostal ešte ďalší rok, pretože chcel dokončiť školu, trpel bolesťami hlavy a ľavé oko mal choré. “Pod!” – bolo posledné pozvanie dona Bosca – „tvoja bolesť hlavy pominie a budeš mať dostatok zraku na štúdium.” Keď si spomenul na všetok odpor, ktorému čelil, jedného dňa zvolal: “Nech Pán a Panna Mária urobia, že po tom, čo som v minulosti toľko odolával milosti, ju už v budúcnosti nebudem zneužívať.” Vo veku dvadsaťjeden rokov sa Filip Rinaldi vydal na cestu povolania, v dome pre neskoré povolania v Sampierdarena. V roku 1880, po ukončení noviciátu, zložil do rúk samotného dona Bosca doživotné sľuby. Keď 23. decembra 1882, v deň svojej kňazskej vysviacky, počul dona Bosca, ako sa ho takmer na konci dlhého obdobia rozlišovania povolania pýta: “A teraz si šťastný?”, odpovedal so synovským dojatím: “Áno, ak zostanem pri vás!”.

Zo svojich 49 rokov kňazstva prvých dvadsať rokov bol direktorom: najprv v Mathi Torinese, v kolégiu pre povolania dospelých, potom zase v Turíne “San Giovanni Evangelista” a napokon bol poslaný do Barcelony-Sarriá v Španielsku. Niekoľko dní pred smrťou dona Bosca sa don Rinaldi chcel ešte u neho vyspovedať a on, predtým, ako ho rozhrešil, už úplne bez síl, povedal mu len jedno slovo: “Meditácia”. V roku 1889 ho don Michael Rua, prvý nástupca dona Bosca, vymenoval za direktora v Sarriá neďaleko Barcelony v Španielsku a povedal mu: “Budeš sa musieť zaoberať veľmi chúlостivými vecami”. Za tri roky modlitbou, miernosťou, otcovskou a vytrvalou prítomnosťou medzi mladými a v komunite sa mu podarilo dielo oživiť. Potom bol vymenovaný za provinciála Španielska a Portugalska, čím prekvapivým spôsobom prispel k rozvoju saleziánskej rodiny na Pyrenejskom polostrove. Len za deväť rokov, aj vďaka ekonomickej pomoci, ktorú poskytla ctihodná šľachtická Dorotea Chopitea, založil don Rinaldi šesťnásť nových domov. Don Rua bol po návšteve ohromený a neskôr ho v roku 1901 vymenoval za generálneho prefekta kongregácie. Vo svojej novej funkcii don Rinaldi pokračoval v horlivej práci bez toho, aby sa vzdal svojej kňazskej služby. Svoju úlohu vykonával s obozretnosťou, láskou a inteligenciou dvadsať rokov. Po smrti dona Ruu v roku 1910 bol Filip Rinaldi opätovne potvrdený ako prefekt a vikár dona Alberu, nového hlavného

predstaveného. V zdanlivo byrokratickej úlohe robil veci, ktoré zanechali jeho stopy. Predovšetkým sa stal kvalitným duchovným vodcom: vstával veľmi skoro ráno a po slávení svätej omše začal o piatej hodine svoje dve hodiny v spovednici.

Posledných deväť rokov bol hlavným predstaveným Kongregácie: 24. apríla 1922 vystriedal dona Paola Alberu. Keď bol prvýkrát zvolený za direktora, napísal Donovi Giuliovi Barberisovi: "Ja a direktor! To nevedia, že to znamená ohroziť tú úbohú mládež? Som ohromený, keď o tom premýšľam." Zvolený za hlavného predstaveného povedal: "Uisťujem vás, že pre mňa je to veľká obeta; modlite sa k Pánovi, aby som nepokazil to, čo urobil don Bosco a jeho nástupcovia." Don Rinaldi však prispôbil ducha dona Bosca novej dobe a v úlohe hlavného predstaveného viac zdôraznil svoje otcovské nadanie a schopnosť podnecovať nové bohaté iniciatívy: starostlivosť o povolania, formovanie centier duchovnej a sociálnej pomoci pre mladých pracovníkov, vedenie a podpora dcér Panny Márie Pomocnice kresťanov v osobitnom okamihu ich dejín. Dal veľký impulz saleziánom spolupracovníkom; založil Svetové združenie odchovancov saleziánov a sestier, čím položil základy ich organizácie. "Odchovanci – povedal – sú ovocím nášho úsilia. My v našich domoch nepracujeme na tom, aby boli mladí dobrí len vtedy, keď sú s nami, ale aby sme z nich urobili dobrých kresťanov. Preto je dielo bývalých žiakov dielom vytrvalosti. Obetovali sme sa pre nich a naša obeta nesmie byť stratená." Pracujúc medzi Ctiteľmi Márie Pomocnice kresťanov, vycítil a vyznačil cestu, ktorá viedla k zavedeniu novej formy zasväteného života vo svete, ktorá neskôr prekvitala v Sekulárnom inštitúte "dobrovoľníčok dona Bosca".

Jeho úloha hlavného predstaveného bola veľmi plodná. Saleziánska kongregácia sa úžasne rozvíjala: zo 4 788 členov v 404 domoch na 8 836 v 644 domoch, v atmosfére, v ktorej "človek dýchal viac otcovu lásku ako autoritu predstaveného". Impulz, ktorý dal saleziánskym misiám, bol obrovský: založil misijné inštitúty, časopisy a združenia a počas jeho obdobia hlavného predstaveného odišlo do celého sveta viac ako 1800 saleziánov, čím sa naplnilo proroctvo dona Bosca, ktorý ako novokňaz túžil ísť na misie a dostal odpoveď: "Zostaneš tu. Do misií pošleš iných" Podnikol množstvo ciest po Taliansku

a po Európe. Preukázal obdivuhodnú horlivosť a otcovstvo, zdôrazňujúc, že skutočná fyziognómia saleziánskeho diela nespočíva ani tak vo vonkajších úspechoch, ako skôr v hlbokom, pokojnom a tichom vnútornom živote. Svoj dynamický koncept spirituality a práce preniesol do spoločensky efektívnej formy a spolupracoval s Piom XI. na udelení odpustkov za posvätenú prácu v spojení s Bohom. Ako učiteľ duchovného života oživil vnútorný život saleziánov, vždy prejavujúc absolútnu dôveru v Boha a neobmedzenú dôveru v Máriu Pomocnicu kresťanov.

"Je pravda," dosvedčil otec Pietro Ricaldone, jeho nástupca, "že mal často chabé zdravie, ale napriek tomu dokázal uskutočniť mimoriadne dobro. S nadšením sa staral o formáciu pracujúcich ľudí, cez stretnutia, návštevy i písaním, vďaka čomu si ho všetci vážili a milovali." Bol neúnavným pracovníkom. Mnohými spôsobmi a počas celého svojho života, nešetiac úsilím, sa snažil o rozšírenie tých foriem združovania a spotrebiteľských organizácií medzi robotníkmi každej kategórie, ktoré vždy viedli k rastu kresťanského odborového hnutia a sociálnej práce. Všetkým saleziánom odporúčal osobitnú pomoc emigrantom bez rozdielu národnosti, pričom v láske a pomoci zdôrazňoval čo najväčšiu všestrannosť.

Medzi tvármi saleziánskych svätcov je tvár dona Rinaldiho, tou, ktorá charakterizuje tvár otca. Ako direktor si vo veku 33 rokov predsavzal: "Láskavosť a miernosť voči spolubratom a znášanie všetkého, čo ma postretne". Ako provinciál si predsavzal: "Budem otcom. Budem sa vyhýbať hrubým spôsobom. Keď sa so mnou prídu porozprávať, nikdy neukážem, že som unavený alebo že sa niekde ponáhľam." Don Francesca, salezián prvej generácie o donovi Rinaldim povedal: "Chýba mu už len hlas dona Bosca. Všetko ostatné má". Pred smrťou ho mimoriadnou radosťou naplnila udalosť blahorečenia dona Bosca, ktorá sa uskutočnila 2. júna 1929. Do Ríma priviedol 15 000 ľudí. Keď sa začal naplňovať päťdesiaty rok jeho kňazstva, dňa 5. decembra 1931 pokojne zomrel, zaujatý čítaním životopisu dona Rua. Jeho pozostatky sú uložené v krypte baziliky Márie Pomocnice kresťanov v Turíne.

Modlitba

Bože, nekonečne dobrý Otec,
povolal si blahoslaveného Filipa Rinaldiho,
tretieho nástupca sv. Jána Bosca,
aby prevzal jeho dedičstvo ducha
a pokračoval v jeho dielach
a tiež, aby dal vznik rôznym novým
charizmatickým skutočnostiam
v saleziánskej rodine:
daj, aby sme napodobňovali jeho dobrotu,

apoštolskú iniciatívu,
neúnavnú pracovitosť posvätenú
spojením s Bohom.

Udeľ nám milosti, ktoré zverujeme jeho príhovoru.

**Skrze Krista, nášho Pána.
Amen.**

Rodinná kronika

1. ADMA DEŇ v Kalkate

delegátka pre saleziánsku rodinu a ADMA, predniesla správu o aktivitách štyroch skupín ADMA (Ranchi, Gobra, Barasat a Dum Dum).

Témou tohto prvého dňa ADMA bol Sen dona Bosca z deviatich rokov, v roku jeho dvestého výročia, takže každá skupina predviedla predstavenie o sne, zatiaľ čo témou kultúrneho programu bol „Sen, ktorý podnecuje k snívaniu“.

Kalkata (India). Dňa 24. augusta 2024 sa v sídle Provincie Márie Pomocnice kresťanov (INC) v Kalkate Dum Dum konal prvý ADMA DEŇ na počesť Márie Pomocnice kresťanov, patrónky saleziánskej rodiny. Slávnosť sa konala v deň mesačného stretnutia združenia ADMA pri príležitosti spomienky Márie pomocnice a jej cieľom bolo tiež priblížiť Združenie Márie Pomocnice kresťanov (ADMA) veriacim.

Deň sa začal eucharistickou slávnosťou, ktorej predsedal don Joseph Manipadam, salezián dona Bosca, národný delegát saleziánskej rodiny. Počas slávenia, prostredníctvom uvítacieho obradu a po homílii, zložilo svoj prísľub 20 nových členov, pochádzajúcich z Auxilium Ranchi, Auxilium Barasat a Auxilium Dum Dum, ktorí sa stali členmi rodiny ADMA. Delegáti ich privítali vencom kvetov a provinciálka sr. Leelamma Palliparambil im odovzdala ADMA preukaz a pravidiá.

Po prestávke sa začal kultúrny program, v ktorom boli predstavení a srdečne privítaní otec provinciál don Joseph Manipadam a všetci delegáti jednotlivých skupín ADMA. Sr. Stella Davisová, provinciálna

Don Joseph Manipadam vo svojom príhovore zdôraznil význam združenia ADMA a úlohu Márie v saleziánskej spiritualite. Interaktívna dynamika v podobe kvízu na tému posolstva pomohla členom prehĺbiť ich úctu k Márii Pomocnici kresťanov a obnoviť ich oddanosť poslaniu a hodnotám združenia.

Popoludní sa členovia ADMA Mazzarello Ranchi a Auxilium Dum vybrali na púť do Baziliky Panny Márie Ružencovej v Bandeli. Sestry FMA a účastníci púte sa v kostole pomodlili ruženec a napriek neprestajnému dažďu navštívili terasu, kde sa nachádza zázračná socha Panny Márie. Cieľom návštevy bolo prehĺbiť úctu k Panne Márii a podporiť duchovný rast prostredníctvom púte a modlitby.

Na 9. medzinárodnom kongrese Márie Pomocnice kresťanov, ktorý sa práve skončil v portugalskej Fatime, generálna radkyňa pre saleziánsku rodinu, sestra Leslie Sándigo, vyjadrila pozvanie rozmnožiť skupiny ADMA v reáliách FMA, aby sa šírila láska k Márii Pomocnici kresťanov.

Venezuela: XXXVI. národné stretnutie ADMA

Egido, Venezuela - Združenie Márie Pomocnice kresťanov (ADMA) vo Venezuele slávalo v dňoch 27. až 29. septembra XXXVI. národné stretnutie, ktoré sa konalo v Egide v štáte Mérida. Na podujatí sa zúčastnilo viac ako 75 členov združenia ADMA, ktorí sa zišli, aby posilnili svoju vieru a angažovanosť, prehĺbili svoju identitu a poslanie, uvažovali o témach, ako je účasť mladých, integrálna ekológia a odovzdávanie posolstiev kongresu. Počas troch dní si členovia združenia ADMA z celej krajiny vymieňali skúsenosti, uskutočňovali kultúrne aktivity, púte a zúčastňovali sa na eucharistických sláveniach. Bratské spolunažívanie a saleziánska atmosféra

charakterizovali stretnutie, na ktorom sa zúčastnili aj Dcéry Božského Spasiteľa, Dcéry Márie Pomocnice kresťanov a Saleziáni dona Bosca.

Brazília: Otvorenie nového Oratória svätého Jozefa v Resende:

miesto prijatia, priateľstva, katechézy a nádeje

Dňa 28. septembra sa v „Centro Educativo Esperança do Futuro“ v štvrti Beira Rio v Resende konalo slávnostné otvorenie oratória „Svätého Jozefa“. Na slávnosti sa zúčastnili saleziáni, mladí zo Saleziánskeho hnutia mládeže, saleziáni spolupracovníci a členovia Združenia Márie Pomocnice kresťanov (ADMA). Toto oratórium bolo začiatkom projektu, ktorého cieľom je poskytnúť príjemný priestor, kde vzdelávanie, viera a radosť idú ruka v ruku. Oratórium „Svätého Jozefa“ sa totiž zrodilo so záväzkom byť aj miestom stretávania sa a vzdelávania rodín, ktoré spájajú generácie okolo rovnakého cieľa: budovať spravodlivejšiu a lepšiu budúcnosť.

Úmysel modlitieb na tento mesiac

Za putníkov nádeje

Chceme zjednotiť modlitby všetkých skupín ADMA na celom svete na úmysel pápeža Františka.

Za putníkov nádeje

Modlime sa, aby tento Jubilejný rok posilnil našu vieru a tak nám pomohol spoznávať vzkrieseného Krista v každodennom živote a aby nás premenil na pútnikov kresťanskej nádeje.

